

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Eduarda Wipplingera a soudkyň JUDr. Alice Bártové a JUDr. Libuše Chudíkové, v trestní věci obžalovaného L■■■■ C■■■, při veřejném zasedání konaném dne 3.6.2010, *t a k t o* :

I. K odvolání obžalovaného L■■■■ C■■■, se podle § 258 odst.1 písm.b), d) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 9.3.2010 sp.zn. 1T 196/2009 v celém rozsahu a podle § 259 odst.3 písm.a), b) trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že obžalovaný

L■■■■ C■■■ ,

nar. ■■■■ v ■■■■, student Hotelové školy v ■■■■, trvale bytem ■■■■
■■■■,

s e z p r o š ť u j e

podle § 226 písm.b) trestního řádu obžaloby Okresního státního zastupitelství Plzeň – jih ze dne 3.12.2009 sp.zn. ZT 172/2009, kterou je stíhán pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst.1, odst.2 trestního zákona, pro jednání spočívající v tom, že dne 19.6.2009 kolem 12.15 hod. v k.ú. města Starý Plzenec, soudní okres Plzeň – jih, jako řidič osobního automobilu zn. Peugeot 306 RZ: ■■■■, jedoucího po silnici II. tř. č. 180 ve směru od Starého Plzence na Letkov, při projíždění mírné levotočivé zatáčky v km 27,391 uvedené silnice nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, dopravně technickému stavu pozemní komunikace a povětrnostním podmínkám, v důsledku čehož pak dostal s vozidlem na mokré

vozovce smyk a následně vjel do levé poloviny vozovky ve směru své jízdy, kde se střetl s protijedoucím osobním automobilem zn. Škoda Favorit RZ: ■■■■■ řízeným M■■■■■ N■■■■■; při nehodě utrpěl M■■■■■ N■■■■■ zlomeninu hrudní kosti, zlomeninu 2.- 4. záprstní kosti levé nohy, zhmoždění hrudníku a oděrky dolních končetin, přičemž pro toto zranění byl hospitalizován od 19.6.2009 do 23.6.2009 a dále ambulantně léčen a práce neschopen do 31.8.2009, zranění byli také spolujezdci z vozidla zn. Peugeot 306 RZ: ■■■■■, a to F■■■■■ Š■■■■■, který utrpěl zlomeninu pánve, zlomeninu bederního obratle, zhmoždění hrudníku, plic a pravého stehna, podvrtnutí levého kolene, oděrky levé ruky, poranění hlavy a zubů, když pro toto zranění byl hospitalizován od 19.6.2009 do 10.7.2009 a dále ambulantně léčen a práce neschopen do 3.11.2009 a T■■■■■ J■■■■■, který utrpěl perforaci tenkého střeva a lehký otřes mozku, přičemž pro toto zranění byl hospitalizován od 19.6.2009 do 29.6.2009 a dále ambulantně léčen a práce neschopen do 9.7.2009,

neboť uvedený skutek není trestným činem.

II. Odvolání Okresního státního zastupitelství Plzeň – jih proti témuž rozsudku se jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem citovaným ve výroku tohoto rozhodnutí byl obžalovaný L■■■■■ C■■■■■ uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst.1 tr. zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 19.6.2009 kolem 12.15 hod. v k.ú. města Starý Plzenec jako řidič osobního automobilu, jedoucího po silnici II. tř. č. 180 ve směru od Starého Plzeňce na Letkov, při projíždění mírné levotočivé zatáčky v km 27,391 uvedené silnice nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, dopravně technickému stavu pozemní komunikace a povětrnostním podmínkám, v důsledku čehož pak dostal s vozidlem na mokré vozovce smyk a následně vjel do levé poloviny vozovky ve směru své jízdy, kde se střetl s protijedoucím osobním automobilem řízeným M■■■■■ N■■■■■; při nehodě utrpěl M■■■■■ N■■■■■ zlomeninu hrudní kosti, zlomeninu 2.-4. záprstní kosti levé nohy, zhmoždění hrudníku a oděrky dolních končetin, přičemž pro toto zranění byl hospitalizován od 19.6.2009 do 23.6.2009 a dále ambulantně léčen a práce neschopen do 31.8.2009, zranění byli také spolujezdci L■■■■■ C■■■■■, a to F■■■■■ Š■■■■■, který utrpěl zlomeninu pánve, zlomeninu bederního obratle, zhmoždění hrudníku, plic a pravého stehna, podvrtnutí levého kolene, oděrky levé ruky, poranění hlavy a zubů, když pro toto zranění byl hospitalizován od 19.6.2009 do 10.7.2009 a dále ambulantně léčen a práce neschopen do 3.11.2009 a T■■■■■ J■■■■■, který utrpěl perforaci tenkého střeva a lehký otřes mozku, přičemž pro toto zranění byl hospitalizován od 19.6.2009 do 29.6.2009 a dále ambulantně léčen a práce neschopen do 9.7.2009. Za uvedený trestný čin okresní soud uložil obžalovanému podle stejného ustanovení trestního zákona trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon mu podmíněně odložil za použití § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Dále okresní soud uložil obžalovanému podle § 49 odst. 1 tr. zákona trest zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku a konečně mu uložil i povinnost podle § 228 odst.1 tr. řádu nahradit škodu České průmyslové zdravotní pojišťovně, se sídlem v Praze 2, a to 2.939,- Kč, Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, se sídlem Plzeň, ve výši 28.268,- Kč s příslušnými úroky.

Proti uvedenému rozsudku byla podána v zákonných lhůtách odvolání jak ze strany Okresního státního zastupitelství Plzeň – jih, tak ze strany obžalovaného.

Pokud jde o okresního státního zástupce, ten podal odvolání v neprospěch obžalovaného, a to proti výroku o vině i proti výroku o trestu. Nesouhlasí totiž s tím, že podle okresního soudu obžalovaný neporušil důležitou povinnost vyplývající z jeho funkce, respektive ze zákona. Podle jeho názoru porušením důležité povinnosti je zejména takové porušení povinnosti, které se zřetelem na sílu, rychlost a hmotnost motorových vozidel může mít za následek vážnou dopravní nehodu a které podle všeobecné zkušenosti takový následek skutečně často mívá. Typickým případem porušení důležité povinnosti je podle judikatury např. nepřiměřená rychlost, tj. nepřizpůsobení rychlosti jízdy vozidla. Právě v daném případě obžalovaný jako řidič porušil ustanovení § 18 odst.1 zákona č. 361/2000 Sb., tj. pravidlo o přiměřené rychlosti, když při projíždění mírné levotočivé zatáčky nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, dopravně technickému stavu pozemní komunikace a povětrnostním podmínkám, v důsledku čehož dostal smyk na mokré vozovce a vjel do protisměru.

Státní zástupce připouští, že obžalovaný sice projížděl předmětnou zatáčku rychlostí 80 až 93,4 km/h, která byla z technického hlediska bezpečnou pro její průjezd, avšak v žádném případě nebyla tato rychlost přiměřená schopnostem obžalovanému a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, když obžalovaný, přestože byl řidič začátečník, v okamžiku, kdy se vozidlo dostalo do smyku, projížděl zatáčku po mokré vozovce na hranici povolené rychlosti. Proto jde nepochybně podle odvolatele o porušení důležité povinnosti ve smyslu § 224 odst.2 tr. zákona, respektive ve smyslu § 147 odst.1, odst.2 tr. zákoníku č. 40/2009 Sb., když nová právní úprava je pro obžalovaného příznivější, neboť je ohrožen mírnější trestní sazbou, a to do čtyř let odnětí svobody.

Proto státní zástupce navrhuje, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen v celém rozsahu a aby ve smyslu § 259 odst.3 písm.a) tr. řádu odvolací soud sám rozhodl tak, že uzná obžalovaného vinným trestným činem, respektive přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst.1, odst.2 tr. zákoníku a uloží mu přiměřený trest v rámci trestní sazby citovaného ustanovení trestního zákoníku.

V zákonné lhůtě, jak bylo již konstatováno, podal odvolání i obžalovaný a napadl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině a všech navazujících výrocích. Obžalovaný má především zato, že výrok nebo-li skutková věta rozsudku nemá vůbec oporu v provedeném dokazování, a to ať už v dokazování, které bylo provedeno v přípravném řízení, nebo přímo před soudem. Obžalovaný totiž od počátku trestního řízení tvrdí, že nehodu, ke které došlo, nezavinil a že si není vědom ani toho, že by jako řidič nepřizpůsobil rychlost jízdy mokré vozovce, dopravně technickému stavu komunikace a povětrnostním podmínkám. Od počátku totiž obžalovaný tvrdí, že bezprostředně před nehodou byl ohrožen dosud neztotožněným protijedoucím vozidlem stříbrné barvy, které vyjelo ze zatáčky a vjelo do jeho poloviny vozovky. Právě ve snaze vyhnout se čelnímu střetu s tímto vozidlem musel zajet obžalovaný ke krajnici, kde při pokusu o návrat zpět na vozovku dostal vozidlo do smyku a pak narazil do poškozeného řidiče N■■■■, který řídil vozidlo škoda Favorit. Zdůrazňuje se, že od počátku shodné tvrzení obžalovaného potvrzují i svědci Š■■■■, J■■■■ a K■■■■ a nelze souhlasit se soudem prvního stupně, který tyto výpovědi označil za neprůkazné nebo účelové.

V další části rozebírá odvolatel, tedy obžalovaný, některé závěry znaleckého posudku z oboru silniční dopravy a zdůrazňuje, že podle znalce Ing. Zwikla začal obžalovaný reagovat na vzniklou situaci ve vzdálenosti 61 až 77 m před místem střetu, tj. v intervalu 5,2 až 5,8 s,

tedy v čase, kdy ještě neohrožoval protijedoucí osobní automobil Škoda Favorit, ale mohl být sám ohrožen právě protijedoucím stříbrným vozidlem, pravděpodobně Škoda Felicia. Přitom se zdůrazňuje také to, že variantu, kterou uvádí od počátku obžalovaný, nemůže znalec vyvrátit ani potvrdit.

Dále se v odvolání obžalovaného poukazuje na to, že znalec vypočetl mezní rychlost pro bezpečné projetí obou zatáček, tj. pro levotočivou zatáčku ve směru na Letkov, jde o rychlost 108,4 km/h a pro levotočivou zatáčku směrem od Letkova je bezpečná rychlost 88 km/h. Přitom rychlost, kterou zjistil znalec, pokud jde o vozidlo obžalovaného, byla nižší než je mezní rychlost pro bezpečné projetí uvedené zatáčky nebo uvedených zatáček. Podle znalce tedy rychlost vozidla obžalovaného nebyla nepřiměřená. Dále se v odvolání rozebírá otázka porušení důležité povinnosti a poukazuje se na to, že mezi neopatrnou jízdou řidiče a úrazem musí být příčinná souvislost a je logické, že řidič není odpovědný za nehodu, která byla vyvolána nevypočitatelným, neodvratitelným nebo neočekávaným jednáním ostatních účastníků silničního provozu, neboť jde o tzv. souběh nepředvídatelných okolností.

Závěrem se tedy konstatuje, že okresní soud se vůbec nevypořádal s obhajobou obžalovaného a že k vyslovení viny nebyl v tomto případě důvod mj. též proto, že obstarané důkazy netvořily ucelený řetězec ústící v jednoznačný a kategorický závěr o vině. Proto bylo navrženo zrušení napadeného rozsudku a zproštění obžalovaného obžaloby postupem podle § 226 písm.b), c) tr. řádu.

Když Krajský soud v Plzni jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst.1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, stejně jako řízení, které mu předcházelo, a poté, co si sám doplnil dokazování jednak opakovaným výsledkem znalce z oboru silniční dopravy, jednak vypracováním doplňku tohoto znaleckého posudku a přečtením výpovědí tří rozhodujících svědků, a to svědka N■■■■, J■■■■ a K■■■■, dospěl k závěru, že rozsudek soudu prvního stupně je vadný, že hodnocení důkazů, které okresní soud provedl, je zcela jednostranné a že důkazy, které měl soud k dispozici a jejichž podstatnou část provedl při veřejném zasedání i odvolací soud, nesvědčí v žádném případě o tom, že by újmu na zdraví, kterou utrpěl M■■■■ N■■■■, ani újmu na zdraví, kterou utrpěl F■■■■ Š■■■■, zavinil obžalovaný svým jednáním. Nebylo možné za důkazní situace, která nastala v této věci, dovodit naplnění skutkové podstaty trestného činu podle § 224 tr. zákona, respektive podle § 147 tr. zákoníku.

Okresní soud sice provedl dokazování v podstatě v dostatečném rozsahu, avšak pokud jde o hodnocení důkazů, to bylo provedeno v rozporu s ustanovením § 2 odst.6 tr. řádu, neboť hodnocení důkazů provedené soudem prvního stupně je naprosto jednostranné, nelogické a odporující zásadě presumpce nevinny.

Jak bylo již shora konstatováno, obžalovaný od počátku trestního stíhání a dokonce ještě i předtím, tj. policii při ohledání místa dopravní nehody uváděl, že příčinou toho, že se jeho vozidlo dostalo do smyku, bylo jednání jiného účastníka silničního provozu, konkrétně pak nezjištěného osobního vozidla zn. Škoda Felicia stříbrné barvy, které ho ohrozilo tím, že v zatáčce vjelo do protisměru. Okresní soud samozřejmě provedl důkaz protokolem o nehodě, kde toto tvrzení obžalovaného je poprvé uvedeno, ale provedl i další důkazy, ze kterých lze zjistit, že i osádka vozidla obžalovaného vypovídala v těchto podstatných bodech shodně.

Okresní soud ovšem důkazy hodnotil vadně, což vyplývá i z odůvodnění rozsudku na str. 5, kde okresní soud uvádí, že dospěl k závěru, že „i přes tvrzení obžalovaného o protijedoucí ohrožující stříbrné Felicii uvedené ohrožení nebylo prokázáno, byť ho po řádném poučení potvrdili i svědci, kamarádi obžalovaného J. [redacted] a K. [redacted], tedy osoby, které mají k osobě obžalovaného blízko, jejich výpovědi se nadto často rozcházejí při popisu situace, povětrnostních podmínek, rychlosti vozidla, situace na místě nehody, soud proto nevzal jejich výpovědi v tomto směru za průkazné. Soud za prokázané vzal to, že před vozidlem Škoda Favorit řidiče N. [redacted] jelo modré vozidlo Fabia Combi, což potvrdil při hlavním líčení i sám obžalovaný, kdežto ani jeden svědek jedoucího vozidla obžalovaného protijedoucí vozidlo Fabia Combi modré barvy neviděl. Svědek N. [redacted] existenci vozidla stříbrné barvy vyloučil.“

Z uvedeného způsobu odůvodnění je patrné nerespektování jedné ze základních zásad trestního řízení, tedy presumpce neviny a z ní vyplývajícího pravidla, že obviněný není osobou, který by měl prokazovat svou nevinu. Proto je zcela vadné tvrzení okresního soudu, že ohrožení stříbrnou Felicií nebylo prokázáno, neboť úkolem soudu, respektive všech orgánů činných v trestním řízení, bylo, při závěru o vině obžalovaného, provedenými důkazy vyloučit tuto verzi, tedy vyloučit to, že ke smyku vozidla obžalovaného došlo v důsledku ohrožujícího způsobu jízdy stříbrné Felicie.

Tato verze obžalovaného, tedy jeho obhajoba, která, a to je třeba znovu zdůraznit, je shodná od počátku celého trestního řízení, vyvrácena nebyla, neboť proti této verzi, tedy proti obhajobě, stojí pouze výpověď svědka N. [redacted], tedy řidiče vozidla Škoda Favorit, se kterým se vozidlo obžalovaného srazilo. Ten totiž od počátku skutečně uvádí, že viditelnost byla dobrá, že viděl před sebe minimálně 100 až 150 m a že žádnou stříbrnou Felicii neviděl.

Okresní soud se ovšem výpovědi tohoto svědka, kterou odvolací soud znovu provedl při veřejném zasedání, vůbec podrobně nezabýval. Tento svědek totiž jak v přípravném řízení, tak i při hlavním líčení jednoznačně uvedl, že když viděl vozidlo zn. Peugeot, tedy vozidlo, které řídil obžalovaný, tak toto vozidlo se již pohybovalo ve smyku a ohrožovalo modrou Fabii Combi, která se mu vyhla.

Z tohoto opakovaně shodného tvrzení svědka N. [redacted] lze totiž dovodit, že jestliže poprvé viděl vozidlo obžalovaného již ve smyku, tak tento smyk mohl být zcela reálně vyvolán předchozí ohrožující jízdou nezjištěného osobního vozidla zn. Fabie stříbrné barvy, takže když viděl poškozený svědek N. [redacted] vozidlo obžalovaného až v době, kdy bylo ve smyku, tak už samozřejmě nemusel vidět stříbrnou Felicii, která pokračovala v jízdě dál a svědku N. [redacted] se vzdalovala. Ten navíc mohl mít výhled zakrytý zčásti i modrou Fabií Combi.

Při veřejném zasedání u odvolacího soudu byl vypracován ještě doplněk znaleckého posudku z oboru silniční dopravy, který se týkal kromě jiného i technické reálnosti obou variant, tzn. jak varianty s ohrožující stříbrnou Felicií, tak varianty bez tohoto automobilu a znalec i u veřejného zasedání k dotazu předsedy senátu jednoznačně prohlásil, že obě tyto varianty jsou stejně reálné a že tedy se v časovém průběhu nehody mohla objevit jako první vozidlo před obžalovaným právě i stříbrná Felicie. V podrobnostech lze odkázat na doplněk znaleckého posudku a na rychlosti a vzdálenosti zde přesně uvedené, ze kterých nelze rozhodně v žádném případě vyloučit, jak to znalec i potvrdil, tu variantu, kterou od počátku trestního řízení a taky od počátku trestního stíhání uplatňuje obžalovaný podporován dvěma svědky.

Pokud okresní soud poukazuje na rozpory mezi výpověďmi svědků, ty podle názoru odvolacího senátu nejsou vůbec podstatné, když oba tito svědci od počátku rovněž uvádějí to, že příčinou smyku vozidla obžalovaného byl právě předchozí způsob jízdy nezjištěné stříbrné Felicie.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že obhajoba obžalovaného nemohla být vyvrácena, a to ani doplněním znaleckého posudku, kde znalec ještě navíc přepracoval část původního posudku, kde zjistil jistou početní chybu, kde však nedošlo k žádným zásadním změnám. Současně je třeba zdůraznit, že mezní rychlost bezpečného projetí uvedené zatáčky je podle znalce 108 km/h a přitom na počátku reakce jelo podle znalce vozidlo obžalovaného rychlostí 80 až 93 km/h. Je tedy zřejmé, že je nutno vycházet z rychlosti pro obžalovaného nejpriznivější, tj. že jel rychlostí 80 km/h, což je rychlost o 28 km nižší, než je mezní rychlost pro bezpečné projetí zatáčky. Proto rozhodně nelze uzavřít, že obžalovaný porušil ustanovení § 18 odst.1 zákona č. 361/2000 Sb. a tedy že jel tzv. nepřiměřenou rychlostí. Naopak obžalovaný nejen že nejel nepřiměřenou rychlostí, ale nejel ani nepovolenou rychlostí, takže nelze za nastalé důkazní situace zjistit u obžalovaného jakékoliv porušení pravidel silničního provozu, tedy jakékoliv porušení citovaného zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Je sice možné, že zkušený řidič by uvedenou situaci, tedy ohrožující jízdu auta Škoda Felicia stříbrné barvy zvládl lépe a možná by se nedostal do smyku, to je samozřejmě ovšem otázka, na kterou nelze jednoznačně odpovědět a protože nelze zjistit, jak výrazně se vozidlo Felicie stříbrné barvy dostalo při projíždění zatáčky do protisměru, tedy do jízdního pruhu obžalovaného, nelze o tom učinit žádný jednoznačný závěr. Jisté ovšem je, že toto od počátku shodné tvrzení obžalovaného nebylo vyvráceno, naopak je podporováno dvěma v podstatě shodnými svědeckými výpověďmi a je podporováno i znaleckým posudkem, který ani nemohl říci, zda z technického hlediska je reálnější varianta bez stříbrné Felicie nebo s ní.

Jak bylo již uvedeno, jediným důkazem, který ovšem zůstal osamocen a ze kterého vyplývá, že tam žádné stříbrné vozidlo nebylo, je výpověď svědka N[REDACTED], avšak ten, jak bylo již konstatováno, toto vozidlo nemusel vidět, neboť z jeho opakovaných výpovědí vyplývá, že když poprvé viděl vozidlo obžalovaného, to bylo již ve smyku.

Nelze tedy podle názoru odvolacího senátu vyloučit verzi obžalovaného, která znamená, že nelze vyloučit posouzení jednání obžalovaného jako jednání v krajní nouzi a proto nezbylo, než obžalovaného obžaloby v plném rozsahu zprostit ve smyslu § 226 písm.b) tr. řádu, neboť nebylo prokázáno, že žalovaný skutek je trestným činem.

Proto muselo být rozhodnuto tak, jak je to uvedeno ve výroku pod bodem I) tohoto rozsudku a výrokem pod bodem II) pak muselo být odvolání státního zástupce jako nedůvodné zamítnuto podle § 256 tr. řádu.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho

bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 03.06.2010

JUDr. Eduard Wipplinger, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Poláková